

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γεννάριον πέμπτη κι' εικοστή
κι' αρχίζουν μπάλοι ξακουστοί.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑβδομνηταῆξιν,
πάλλι με τὴν Κρήτην συμφορὰ θὰ τρέξη.

Φεύγουν φεύγουν, νάτα νάτα τὰ καρδιάμας τρεχάτα.

Κατευόδιο, καραβάκια, τόσαις πίκραις ποτισμένα,
φεύγουν φεύγουν μ' ἀγεράκι μυρωμένο κι' ἐλαφρό....
μάτια σκλάβων κι' ἐλευθέρων σηκωθῆτε βουρκωμένα
νὰ τὰ δῆτε πῶς πετοῦνε 'στοῦ πελάγου τὸν ἀφρό.

Σπάζει κύμα δοξασμένο 'στὸ καθένα σας πλευρὸ,
πάρτε κτύπους τῆς καρδιάς μας νὰ τοὺς κάνετε φτερά
καὶ νὰ πᾶτε πτερωμένα τῆς γαλάζιας τὸ σταυρὸ
μέσ 'στ' ἀκοίμητα τῆς σκλάβας κι' αἱματοδρεκτα νερά.

Κατευόδιο, παλληκάρια καὶ ναυτόπουλα τοῦ στόλου,
σὰν ἀράξετε 'στὴν Κρήτη νὰ γλυκοροδίξ' ἡμέρα,
ταξιδεύει 'στ' ἄρμενά σας κι' ἡ ψυχὴ τοῦ γένους ὄλου,
ποῦ πνιγμένη μέσ 'στοὺς βούρκους ἐλαχτάρισε γι' ἄερα.

Κατευόδιο, καραβάκια...τῆς φωτιᾶς σας κάθε σπῖθα
πέφτει μέσα μας κι' ἀνάφτει τὴν σβυσμένη μας καρδιά..
κατευόδιο, κατευόδιο...σύ, σταυρὲ, ξαναβοήθα
τῶν Κανάρηδων ἐγγόνια, τῶν Μιαούληδων παιδιὰ.

Ὕμνοι τοῦ Θεοδωρῆ μὲ πλάγιο βαρὺ.

Α'.

Ἄς ψάλωμεν λοιπὸν μεγαλυνάριον
'στὸν μέγαν Θεοδωρὴν τὸ Καγκελάριον.
Οὗτος εἰς τὰς παρούσας συμφορὰς
ἐφάνη τρομερὸς παλληκαρᾶς,
νίκη ν' 'στὸ Πανελλήνιον ἡλάλαξε
κι' ὄλων μας τὸν ἀδόξαστο τὸν ἔλλαξε.

Ὑμῶ τὸν ἀειπάρθενον τὸν γέροντα,
τὸν φρένας τῶν φρονίμων παραφέροντα,
στενὴν πολιορκίαν διαλύσαντα,
πολλὰ δὲ τρομερὰ τσιλιπορδίσαντα,
τοῦτον τὸν λαοπρόβλητον τὸν μόνον
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὑμῶ τὸν Θεοδωρὴν τῆς Καρχαλοῦ,
τὴν μπόννα τῆς Κορώνας καὶ τὸσφράδιον,
ποῦ μὲ καραμπινιέρους παρδαλοὺς
ἐπόρθησε τοῦ γένους τὸ Παλλάδιον,
νὰ σφάξῃ δ' ἐμελέτησε πολλοὺς
ὡς πρόβατον καὶ Κρητικὸν κουράδιον.

Ἐτρόμαξαν ἐμπρὸς του κι' ἐφρικίασαν
αἰμοχαρεῖς πολέμαρχοι καὶ πρῶτοι,

κι' ὡς νεκρικὸν σουδάριον ὠχρίασαν
τὰ ρόδα τῆς μορφῆς τοῦ Μιστριώτη,
καὶ τόσοι μετ' αὐτοῦ περιφανεῖς
ἔπεσαν κι' ἐπροσκύνησαν πρηνεῖς.

Λύσον πολιορκίαν στυγεράν,
ἀνέκραζεν ὁ δῖος Μιστριώτης,
ἄκουσον τὴν φωνὴν τὴν γοερὰν
καὶ σῶσε τῆς καμίνου τὴν πυρὰν
ὡς ὄντως πυροσβέστης πατριώτης.

Εἰς μάτην, Μιστριώτη, τοῦ λαλεῖς,
ματαίως τὸν σκληρὸν παρακαλεῖς,
ἀδίκως τὰ ματάκια σου, καλέ μου,
ἐμπρὸς 'στὸν Κορδονάραγα λιγόνεις,
ὅ,τι καὶ νὰ τοῦ 'πῆς δὲν ἡμερόνεις
ἀνήμερον θηρίον τοῦ πολέμου.

Δὲν εἶναι τῶρα τῶρα 'στὰ σωστά του
ὁ λυτρωτὴς καὶ πρόμαχος τῆς Κρήτης,
κι' ἀδίκως ἐξοδεύεται 'μπροστά του
ἡ χάρις τῆς μορφῆς σου κι' ἡ γλυκύτης.

Καὶ παῦσε πρὸς Θεῶν νὰ τὸν ταραττής,
μήπως καὶ μὲ τὰ λόγια σου θυμώσῃ,
καὶ κατὰ σοῦ, τῆς κάρας τῆς φιλτάτης,
ἐντλάματα συλλήψεως ἐκδώσῃ.

Κανείς δὲν εἰμπορεῖ νὰ συγκινήσῃ
αὐτὸν, ποῦ τὰ σερβέλια μας ἀνάβει,
καὶ τρέμω μήπως τώρα τοῦ καπνίσου
καὶ τὸν Μητροπολίτη νὰ συλλάβῃ.

B'.

Τάδε λέγει Θεόδωρος,
ποῦ τ' ἀκούεις κι' ἀπορεῖς.
« Ἀφετε τοὺς φοιτητὰς ἀπὸ πείνα νὰ ψοφήσουν »
καὶ τὰ κῶλα των ν' ἀφήσουν,
ἄφετε τοὺς φοιτητὰς ἐκεῖ μέσα 'στὸ καμῖνι,
ποῦ ρουθοῦνι νὰ μὴ μείνῃ.

» Δὲν ἀκούω παρακάλλῃ καὶ θὰ κάνω τὰ 'δικά μου,
μ' ἔχουν σφίξει τὰ μπουρίνια καὶ τὰ φεγγαριάτικά μου.
» Αφετέ τους νὰ κρεπάρουν καὶ νὰ πάθουν συμφορέλια,
μὴν τοὺς λυπηθῇ κανένας, μὴν τοὺς ρίξετε καρβέλια.

» Θέλω νὰ πολιορκήσω δίχως διόλου ν' ἀμολάρω,
θέλω μόνο μὲ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα νὰ τοὺς πάρω,
θέλω τώρα νὰ μὲ κρίνῃ καθε κρίσις ἀποδράσα
τῶν ἀκρίτων πολιτῶν,
θέλω μάτια νὰ μαυρίσουν ἀπὸ πείνα σὰν τὰ ράσσα
ρασσοφόρων φοιτητῶν. »

Τέτοια λόγια ξεστομίζει τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς
κι' ἐπαυξάνει τὰς φρουράς.
» Ἄλλ' ὅμως—ὠϊμένα!—
φθάνουν ἀπέξω τραῖνα,
καὶ τότε τὸν φλεγόμενον
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον
τὸν 'πῆγε τρία κι' ἓνα.

Καὶ φωνάζει ἀτέλος πάντων τὴν πολιορκίαν λύνω
κι' ἐλευθέρους τοὺς ἀφίνω,
» Πέστε τὰ κλειδιά νὰ δώσουν, 'πέστε νάβγουν ὅπως ὅπως
δίχως ἔρευνα νὰ γίνῃ, νὰ 'συχάσῃ πιά κι' ὁ τόπος,
» Πέστε τοὺς πῶς γιὰ τιμὴ των τοῦ στρατοῦ τὰ πυρσβόλα
θὰ προστάξω νὰ βροντήσουν,
» Πέστε τοὺς πῶς θὰ τελειώσω τὰ θελήματά των ὅλα
κι' ὅ, τι θέλουν ἄς ζητήσουν.

» Πέστε τοὺς νὰ παραιτήσουν κάθε πείσμα καὶ γεινάτι
μὴ θυμώσῃ τὸ Παλάτι,
καὶ μὲ τούτα καὶ μ' ἐκεῖνα
μὲ γκρεμοτσακίσῃ κάτω,
καὶ πολιορκήσ' ἡ πείνα
τὸ Κορδόνι τὸ χορτάτο,
ποῦ φοιτᾷ μὲς 'στὰ Ταμεία κι' ἐγχειρίσεις τόσας κάνει
δίχως χρεῖαν ἐργαλείων καὶ χειρουργικῆς Γαλβάνη.

» Πέστε τοὺς πῶς ὁ θυμῶδης Μποναπάρτης τῆς σουμάδας
τὸν θυμὸ του δὲν βαστᾷ,
» Πέστε νάβγουν ὅπως θέλουν κατὰ ὅ, καθ' ὁμάδας,
ἢ καθένας χωριστά.

» Κι' ὅταν ἔβγουν ἀπὸ μέσα, τότε ξέρω τί θὰ κάνω,
ἐνάν ἓνα θὰ τοὺς πιάνω,
καὶ θ' ἀρχίσ' ἡ λειτουργία τῶν θεσμῶν τῶν καθεστώτων
καὶ θὰ ρέψουν 'στὰ μπουδρούμια Μαζανιέλοι φοιτηταί,
καὶ θὰ γίνῃ μιὰ καζάρμα καὶ τὸ τέμενος τῶν φώτων,
ποῦ στρατῶνας ἔως τώρα δὲν ξανάγινε ποτέ.

» Πιάστε τοὺς μὲς 'στὰ σπήτια, πιάστε τοὺς μὲς 'στὰ
νὰ τοὺς μάθω μιὰ γιὰ πάντα νὰ μὴν παίζουν μὲ τὸν
κι' ὅταν ἡ γρηᾶ Σουμάδα κυβερνᾷ τὰ καθεστώτα
δὲν χαλᾷ τῶν νόμων γιῶτα,
κι' ὅποιος κάνει τὸν ἀντάρτη, τὸν Σαῖν-Ζούστ, τὸν Μ...
καὶ τὸν Γουλιέλμο Τέλλο,
μὲς 'στὰ κάτεργα τὸν στέλλω.

» Πιάστε τοὺς φοιτητὰς,
πιάστε καὶ Καθηγητὰς,
ποῦ Συνέδρια γυρεύουν
καὶ πολλὰ μοῦ μαγειρεύουν.

» Μέσα μέσα Καρολῖδαι, Κατσαράδες καὶ λοιποὶ,
μέσα καθ' ἐπιτροπῇ.
Παραγρίψα 'στ' ἀλήθεια καὶ κλωτσῶ σὰν τὴν ἀλόγα,
ὅλοι μέσα 'στὴν κατώγα.

» Πιάστε καὶ τοὺς φρουράρχους, πιάστε καὶ τοὺς βαρῆ
μέσα καὶ τοὺς ρασσοφόρους,
ποῦ μοῦ 'βγήκανε καὶ τοῦτοι Κρητικοὶ Παππαμαλέκα
μὲ σπαθὶ καὶ μὲ τουφέκι,
πιάστε τοὺς, ποῦ 'βγήκαν Διάκοι καὶ μοντέλα τῆς ἀνδρείας
καὶ τὰ γένεια των ξουρίστε μὲ σπαθὶ καὶ καβλακίρι.

» Πιάστε καὶ τὰ θηλυκά,
μέσα τώρα κι' ἡ Ροκκά,
κι' ἄς φωνάζῃ πῶς δὲν ἦτο
μὲς 'στὸ φλογερὸ καμῖνι,
ὅταν ἐπολιορκεῖτο
μὲ πεζῶν κι' ἐφίππων σμήνη.

Γ'.

Κι' ὅποταν ἐκυρίευσες τὸ φρούριον
ἐλαμψες, Καγκελάριε, σὰν ἄστρο,
καὶ νίκης ἐτονίσθη νέον θούριον
κι' ἐφώναζες ἀπὸ 'πῆραμε τὸ κάστρο. »

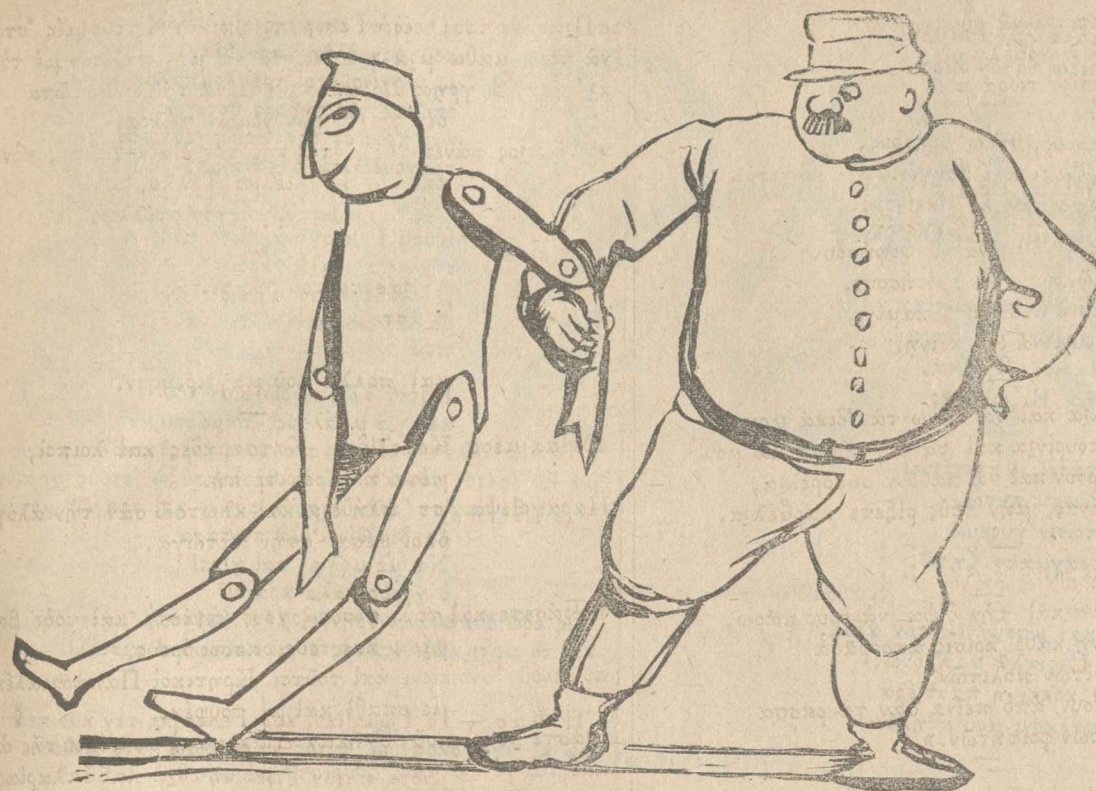
» Τυνῶ σε μὲ σουραῦλι καὶ μπουζοῦκι,
νεκίηκας τὸν κόσμον, Θεοδώρα,
τὸ 'πῆδηςες καὶ τοῦτο τὸ παλοῦκι,
μὰ νέο Κρητικὸ μάς 'βγήκε τώρα.

Καὶ μέσα 'στῆς Παρασκευῆς τὴν αἰματοχυσία,
ποῦ 'γίνηκε θυσία,
καὶ μὲς 'στὸ ποδοβολητὸ, 'στοὺς κτύπους, 'στῆς τρομῆς
ἐξέφυγαν τοῦ στήθους σου καμπόσοι στεναγμοί,
κι' ἐφέλλισες χαϊδεύοντας τῆς ἄσπρας σου μπαρμπάτας
» ἀντιπολιτευόμενος ἄς ἦμουν μιὰ στιγμή.
νὰ φτύσω φλόγαις 'στὸν ντουνιά, ν' ἀφρίζω καὶ ν' ἀσπάζομαι
καὶ μέσα 'στὴν πρωτεύουσα τὴν Κερκελὺ νὰ φέρω.

» Εἶδες Ἀντιπολίτευσι νὰ χάσκη μὲς 'στὴ μπόρα;
τέτοια ψοφήματα σὰν κι' αὐτὰ πάρτα καὶ κατρακύλα τὰ
κεφάλι τῆς ἀριστερᾶς ἄς ἦμουν τέτοιαν ὥρα
κι' ἄς μουπερναν τοῦ Στέμματος τὰ βάζα τὰ σφυρήλατα. »

**Φασουλῆς ὁ πονηρός
κι' Ἀστυφύλαξ τρομερός.**

» Ας. — Μὲς 'στὸ μπουδρούμι 'γρήγορα, κανάχα τοῦ ὄντος
καὶ μὴ θυμῶνῃς διόλου.

Καὶ σὺ μὲς 'στὴν ὑπόνομο κατέβηκες, μαζέτα,
κι' ἐπήγινες 'στοὺς φοιτητὰς κουλούρια καὶ γαλέτα.
Φα.—Μὴ μὲ τραβᾷς ἀλύπητα, κι' ἐγὼ ποῦ λές, κολλήγα,
μῆτε 'στοὺς βόθρους 'χώθηκα, μῆτε γαλέτα 'πῆγα.
» Εγὼ, καθὼς καὶ φίλοι μου τὸ ξέρουν πατριῶται,
δὲν μπαίνω 'στὴν ὑπόνομο παρὰ μονάχα τότε,
σὰν θέλω τὴν Ρωμαϊκὴν τὴν Δόξα ν' ἀπαντήσω
καὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μαζί της νὰ 'μιλήσω.

Τότε 'στῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
μόλις παύσῃ κάθε κρότος,
κάθε κόκορας καὶ πιάνο,
κατεβαίνω μοναχός μου
κι' ἐν τῇ οὐ σπουδαῖο κάνω
μὲ τὸ καύχημα τοῦ κόσμου.

Μὲ μεγάλη 'περηφάνεια
σέρνει ράχη βρωμισμένα,
καὶ κυτῶ πολλὰ στεφάνια
μὲς 'στοὺς βόθρους σκορπισμένα.

Καὶ γράμματα μεγάλα φωσφορίζουν 'στὸ σκοτάδι
σὰν κι' ἐκεῖνα ποῦ κι' ὁ Δάντης εἶδε μιὰ φορὰ 'στὸν Ἄδη.

» Δι' ἐμοῦ καθένας τώρα 'στὴν Ὁραία Πύλη βγαίνει,
» Δι' ἐμοῦ τῆς ὑπόνομου πρὸς τ' Ἀνάκτορα πηγαίνει,
» Δι' ἐμοῦ τῆς ὑπόνομου 'στ' ἀξιώματα τραβᾷ
κι' ὅλ' ἡ λάσπη κι' ὅλ' ἡ βρώμα μῦρον γίνεταί Σαββά.

» Δι' ἐμοῦ τῆς ὑπόνομου
κάθε νόμος μπαينوθαίνει,
καὶ τὸ κύβαλο τοῦ δρόμου
τρόπους ἀρχοντιᾶς μαθαίνει.

» Δι' ἐμοῦ περνοῦν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦχουν τὰ παράσημα,

κι' ὅσοι λάλοι κι' Ἀρλεκίνοι
ψάλλουν ἀναστάσιμα.

» Δι' ἐμοῦ 'στὸ φῶς προβάλλει
καθ' ἐπίσημη μορφή,
ποῦχει πάντα καρναβάλι
κι' ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν κι' ἄλλοι,
δὲν τῆς καίγεται καρφί.

» Δι' ἐμοῦ τῆς μυροβλήτου
λαγαρίζονται τὰ κλέα
γενεᾶς περιλαλήτου,
ποῦχει πάππον Ἀχιλλέα.

» Δι' ἐμοῦ περνᾷ κι' ἐκείνη
τῶν πατέρων ἡ τιμὴ,
ποῦ τὸν κόσμον συνεκίνει
καὶ τὴν εἶχε γιὰ ψωμί.

» Δι' ἐμοῦ μωσχμυρίζει
ἓνας κι' ἄλλος μενεξές,
κι' εἶναι τοῦτος ὁ μπαξές
τοῦ Λεβάντε τὸ γκερίζι.

» Δι' ἐμοῦ τὸ κράτος ὅλον
βλέπει πέρα πρὸς τὸν Αἰμόν,
καὶ προβαίνει μυροδόλον
'στὰ πεδία τῶν πολέμων. »

» Ας. — Βρὲ σὲ ποῖον τὰ λές αὐτά;
τραβᾷ μέσα, φαφλατᾷ,
κι' ἄφησε τὰ χωράτά.

Φα. — Ἀστυφύλακα χρυσέ μου,
γιὰ τραβήξω παραπέρα...

μιά πιστόλα δάνεισέ μου
νά τὴν ρίξω 'στὸν ἀέρα.

Θέλω φόνους, θέλω θρήνους,
καὶ βρυχώμαι καὶ βογγῶ...
ἤρωσ εἶμαι σὰν καὶ ἐκαίνους,
ὅπου 'βρίσκεις 'στὸν Οὐγγῶ.

Τράβα 'πίσω παρυτίκια,
μὴ μὲ σέρνης, μὴ βαρᾶς,
εἶμαι Μάριος, Τίτινα,
Φασουλῆς 'Ενζωλορᾶς.

"Ολο στάσεις μαγειρεύω
καὶ μετέωρος πέτω,
ἐπανάστασιν γυρεύω
καὶ ὁδοφράγματα ζητῶ.

Μπάμ καὶ μπούμ εἰς τὸν ἀέρα,
μὲ τὸν Περικλῆ μαλλόνω,
καὶ μιὰ κόκκινη παντιέρα
'στὸ μπαλκόνι μου στηλόνω.

Πρίτς 'στὰ φῶτα τῆς ἡμέρας,
προὔτς 'στὰ σκότη τῆς νυκτός,
νά θολώσῃ τοὺς αἰθέρας
στάκτη, βόχα, κορνιακτός.

Βλέπεις φόρα ποῦ τὴν 'πῆρα;
ὅμως σὺ, καλὲ κλητῆρα,
ποῦ μιὰ 'μέρα νὰ χαρῆς
ὅ,τι θέλεις καὶ ἀγαπᾶς,
μὴ τὴν ράχη μου βαρῆς,
'στὴν κατόφα μὴ μὲ πᾶς.

Οἶκτον λάβε καὶ γιὰ 'μένα
τὸν φτωχὸ τὸν φαμελίτη,
καὶ ἄσε με νὰ πάω σπῆτι
μὲ τὰ χέρια μου λυμένα.

'Ασ.— Τράβα, μωρὲ φαφούτη
καὶ ψευτοφόιτη-ῆ,
'μπρός 'στὸν 'Ανακριτῆ
ν' ἀρχίσῃ τὸ λεμποῦτι.

'Εμπρός μαζί μ' ἐμένα
καὶ μὴν παραγελας,
καὶ ἄντερα φουσκαμένα
'στὸν νόμο μὴν πουλάς.

(Εἶπεν αὐτὰ, καὶ ἀλύπητα τὸν Φασουλῆ τὸν δέρνει
καὶ ἔμπρός εἰς τὴν 'Ανακρισι μὲ τῆς κλωτσιαῖς τὸν σέρνει).

**Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.**

'Ο Φασ.— 'Ο κύρ Γελώργης εἶμ' ἐγώ,
ποῦ μὲ ξέρουνε πολλοί,
ποῦ πολλὰ φιλολογῶ
καὶ μὲ λένε Φασουλῆ.

'Ο κύρ Γελώργης εἶμ' ἐγώ,
ποῦ σὰν ἔλθῃ καρναβάλι,
καὶ ἀρχινοῦν οἱ τρελλομπάλοι,
πρῶτος γὰρ χοροὺς σφριγῶ,
καὶ πρὸς σὲ τὴν Γελώργενά μου
τραγουδῶ τὰ βάσανά μου.

Κυρὰ Γελώργενα, 'στὸ πόδι
σῆκω πάλι μιὰ χαρά,
καὶ ἀριθμᾷ τὸ Τριῶδι
μὲ καθένα μασκαρᾶ.

Κύττα πῶς πηδῶ σιμά σου
καὶ γιὰ μπάλους ἐτοιμάσου,
καὶ ἂν καὶ βλέπω κάπως σκούρους καὶ δυσκόλους τοὺς καὶ
μὰ καὶ ἐφέτος σὰν καὶ πέρου θὰ λυσσάξω 'στοὺς χοροὺς,
καὶ ἂν ξανάρχισε 'στὴν Κρήτη φόνων καὶ σφαγῶν ἀντάρα
μὰ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα.
Νὰ μὲ μέλῃ; καὶ γλατί;
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

'Ως ἐδῶ δὲν φθάνει θρήνος, μήτε βρόντος μήτε βόλι,
καὶ τὸ μάτι κάθε ντάμας εἶναι λάζος καὶ πιστόλι.

'Η Φασ.— Τὸ Ρωμαῖκο, κύρ Γελώργη, σὰν καὶ πέρου θὰ
μὰ καὶ ἐγὼ σκοπεύω φέτος νὰ τὸ ρίξω 'στὸ μεθύσι.

Τώρα πλέον Ρωσικὴ
κυβερνᾷ πολιτικῇ,
καὶ θὰ γίνω βέρα Ρούσσα, καὶ θὰ πάω 'στὸν Περαιά
μὲ τοὺς Ρούσσους τοὺς μπεκρηδες νὰ γλεντίσωμε παρῆα,
καὶ θὰ πίνω καὶ θὰ πίνω καὶ θὰ σοῦρχωμαι στουπὶ
δίχως δούρα νὰ μὲ μέλῃ τί καθένας θὰ μοῦ 'πῇ.
Μὰ δὲν ξέρεις τώρα τώρα πῶς τοὺς Ρούσσους ἀγαπῶ...
χθὲς προχθὲς εἰς τὸν Περαιά 'πῆγα δίχως νὰ 'στὸ 'πῶ,
καὶ ἡῦρα κάποιον ναύτη Ρούσσο καὶ τὸν 'πῆρ' ἀμέσως μὲ
καὶ ἄρχινίσαμε σουλάτσο,

καὶ μοῦ 'φώναξαν γυναῖκες καὶ μαγγόπαιδα τρελλὰ:
κυρὰ Γελώργενα, τὸν Ρούσσο σφίκτον, βάστα τον καλά.
'Ο Φασ.— Γελώργενά μου Φασουλίνα, μὴ μοῦ στρίβῃς τὸ μὲ
μὴ μὲ βάλλῃς σὲ μπελάδες,

κυρὰ Γελώργενα μεθύστρα, θὰ σὲ πάρουν 'στὸ ψιλὸ
γειτονιάς καὶ μαχαλάδες.
Κυρὰ Γελώργενα γυρίστρα, κυρὰ Γελώργενα μπεκροῦ,
θὰ γενῆς πομπὴ τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ,
κυρὰ Γελώργενα, νὰ λείφουν τὰ μεθύσια τὰ πολλὰ,
κυρὰ Γελώργενα, σοῦ λέω δὲν στεκόμαστε καλὰ,
καὶ ταυτιά μου κάθε τόσο, κυρὰ Γελώργενα, βουῖζουν
σὰν νὰ 'μῆχανε τζιτζίκια μὲς 'σ'αὐτὰ καὶ ξεφωνίζουν.

'Η Φασ.— 'Η Ρωσσία μένει μόνη βασιλὶς τῆς οἰκουμένης
καὶ ἂν δὲν εἴσαι τώρα Ρούσσος μιὰ πεντάρα δὲν σημαίνει
Μ' ἓνα νεῦμα τῆς 'Αρκούδας ὅλ' οἱ κόποι πᾶν ἀδίκως,
τρῶγε Ρούσσαις ζακούσαις, πίνε βότκα σὰν Μουζίκος,
καὶ ἐνῶ τώρα μὲ τοὺς Ρούσσους ἡ γυναῖκα σου θὰ πίνῃ
ρίξε το καὶ σὺ 'στὸ γλέντι, κύρ Γελώργη μου τσακίτη,
γλυκοσάλιαζε μὲ τούταις τῆς Ρωμῆας τῆς κουτομπόλαις,
μὰ κυνήγα καὶ τῆς Ρούσσαις, τῆς ἀφράταις τῆς φραντζόλαις
ποῦναι τζάκλια διαλεκτὰ
καὶ ἔχουν κρέατα σφικτά.

'Ο Φασ.— Πᾶμε τώρα νὰ σκεφθοῦμε τί θὰ κάνωμε καὶ ἐφέτος
καὶ παρῶν εἰς τὰς συσκέψεις ὅς 'ερεθῇ καὶ ὁ Περικλέτος.

**Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

'Αντωνίου τοῦ Μανούσου, ποῦ πολλὰ καὶ αὐτὸς ὑπέστη,
δύο τόμοι ποιημάτων
ἀληθῶς λυρικωτάτων,
τυπωθέντες καὶ ἐκδοθέντες φιλοχάως ἐν Τεργέστῃ.

'Ωραι Σχολῆς, βιβλίον λαμπρὸν Βλαβιανοῦ,
'Ασκληπιάδου πρώτης μὲ γράμματα καὶ νοῦ.